

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., Č., zastúpenej advokátom L. S., B., vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/6 GPt 53/07 a takto

rozhodol:

Sťažnosť M. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2009 doručená sťažnosť M. V., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. IV/6 GPt 53/07. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 9. marca 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 25. októbra 2006 podala trestné oznámenie na Mgr. Š. K. pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného

činiteľa a podvodu. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Z. (ďalej len „polícia“) sp. zn. ČVS: ORP-1910/2-OSV-ZV-2006 z 29. marca 2007 bolo trestné stíhanie začaté pre trestný čin podvodu zastavené. Skúmaný bol skutok, podľa ktorého v roku 2005 po vypracovaní projektu „Občan sebe 1“ na realizáciu mikroinjektáže suterénu budovy D. v D., ktorý vypracovala sťažovateľka, bol po schválení v období mesiacov október a november 2005 realizovaný a financovaný z Fondu sociálneho rozvoja a následne boli neoprávnene vyplatené odmeny pre projektových manažérov Mgr. Š. K., Ing. L. H. a M. P. v celkovej výške 35 250 Sk. Podľa názoru polície tento skutok nebol trestným činom. Následným uznesením Okresnej prokuratúry Z. (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 2 P v 805/06-13 zo 16. mája 2007 bola sťažnosť podaná sťažovateľkou ako nedôvodná zamietnutá. Potom na základe podnetu sťažovateľky správnosť postupu okresnej prokuratúry a polície preskúmala Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá prípisom č. k. 1 KP t 345/07-6 zo 6. júla 2007 oznámila sťažovateľke svoj záver, podľa ktorého bolo trestné stíhanie právom zastavené. Na základe opakovaného podnetu sťažovateľky sa napokon vecou zaoberala generálna prokuratúra, ktorá prípisom č. k. IV/6 GP t 53/07-10 zo 6. februára 2009 opakovaný podnet sťažovateľky odložila ako nedôvodný bez prijatia opatrení vo veci.

Podľa názoru sťažovateľky nemožno stanoviská orgánov činných v trestnom konaní považovať za správne. V skutočnosti bola totiž autorkou projektu a nedala súhlas na jeho realizáciu niekým iným. Mgr. Š. K. vedome a úmyselne zabránil sťažovateľke v možnosti podieľať sa na realizácii projektu, pričom ju v snahe odstrániť z cesty, psychicky týral a šikanoval do takej miery, že sa jej opäť zhoršil zdravotný stav. Osoby, ktorým bola vyplatená odmena, nemohli vykonať prácu, za ktorú boli odmenené, lebo táto práca bola už predtým realizovaná sťažovateľkou.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom generálnou prokuratúrou pod sp. zn. IV/6 GP t 53/07 s tým, aby bolo „rozhodnutie“ zo 6. februára 2009 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/6 GPt 53/07-10 zo 6. februára 2009 vyplýva, že predchádzajúce postupy a uznesenia polície, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry boli správne a zákonné. Je potrebné konštatovať, že vyplatením peňazí Mgr. K., Ing. H. a P. nebol porušený zákon, ako to vyplýva z tvrdení kontrolných orgánov a zo stanoviska riaditeľky Fondu sociálneho rozvoja Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Ani vypočutie Ing. R. P. ako svedka by vzhľadom na dôkaznú situáciu v žiadnom prípade nemohlo viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu, ako bolo vydané. K veci bol vypočutý svedok T. M., z výpovede ktorého vyplýva, že niektorí zamestnanci D. v D. vykonávali určité neodborné práce, avšak jeho výpoveď nepodávala dostatočne konkrétne informácie o osobách a o rozsahu takýchto prác tak, aby mohli prípadne viesť k inému posúdeniu veci. Už pri samotnej žiadosti o grant sa počítalo s tým, že nejaké práce budú vykonané aj zo strany zamestnancov D. v D. a pre tento účel boli v projekte vyčlenené finančné prostriedky. Za existujúcej dôkaznej situácie nemožno konštatovať naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu alebo iného trestného činu. Preto nie je ani dôvodné vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť voči riaditeľovi D. v D. v súvislosti s jeho konaním.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Obsahom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s výsledkom vybavenia jej trestného oznámenia, keďže podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní k spáchaniu trestného činu nedošlo.

Napadnutý prípis generálnej prokuratúry (aj v spojení s predchádzajúcimi stanoviskami ďalších orgánov) dostatočným spôsobom vysvetľuje, prečo v danom prípade nebolo možné pokračovať v trestnom stíhaní a vzniesť voči konkrétnej fyzickej osobe obvinenie. Uvedené úvahy v žiadnom prípade preto nemožno považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto ústavný súd nemá dôvod do nich zasahovať.

Treba tiež uviesť, že sťažovateľkou označené ustanovenia ústavy, listiny a dohovoru zakotvujú základné právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, resp. právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Ani jedno z týchto práv nie je už na prvý pohľad podľa obsahu sťažnosti dotknuté. Sťažovateľka namieta v podstate zásah do svojich autorských práv. Tieto práva majú majetkovú povahu, a preto ich ústavnoprávna kvalifikácia označená sťažovateľkou nemôže obstať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2009